

Китоби Дониёл — Шумораи сию нӯҳ

Ошкор сохтани гобелени нубувватӣ: хоби Виям Миллер ва барқарорсозии ҳақиқи бунёди дар рӯзҳои охир

Jeff Pippenger

2024-01-03

Мо татбиқи нубуввати хоби Виям Миллерро дар айёми охири баррасӣ мекунем, ки он чое аст, ки ҳамаи нубувватҳо иҷрои комили худро меёбанд. Хоби Миллер ошкор шудан, барқарор гардидани асос, рад шудан, дафн карда шудан ва барқароршавии ҳақиқатҳои бунёдии Адвентизмро, ки тавассути хизмати Миллер гирд оварда шуда буданд, муайян месозад. Он ҳақиқатҳои бунёди ҳамон ҳақиқатҳоеро ифода мекарданд, ки дар соли 1798 муҳркушӣ шуданд. Он ҳақиқатҳо ба воситаи рӯйи дарёи Улай ифода шудаанд. Хоби Миллер, чунон ки дар китоби Early Writings сабт шудааст, хоби дуҷуми ӯ буд, ва ин хоб, ҳамон гуна ки худи Миллер аз ҷониби Набукаднесар рамзӣ пешнамоӣ шуда буд, аз ҷониби хоби дуҷуми Набукаднесар низ рамзӣ пешнамоӣ шуда буд.

Мақолаҳои пешин нишон додаанд, ки анҷоми зиндагии ҳафт «замон»-и Набукаднесар, ки бо дили ҳайвон зиста буд, ба таври рамзӣ дар соли 1798 ба анҷом расид. Подшоҳии ӯ пас аз он барқарор гардид, ва бори аввал Набукаднесар намояндаи инсоне гардид, ки комилан тағйир ёфта буд. Аз нигоҳи «замони охир», дар соли 1798 ӯ «донон»-ро ифода мекард. Мо ҳамчунин муайян кардаем, ки ҳамчун нахустин подшоҳи Бобил, ҳукми «ҳафт замон»-и Набукаднесар намунаи ҳукми ду ҳазору панҷсаду бисти Белшасар буд (mene, mene, tekel, upharsin), ки охири подшоҳи Бобил буд.

«Барои ҳокими охири Бобил, чунон ки ба таври рамзӣ барои нахустини он низ, ҳукми Нозирӣ илоҳӣ омада буд: “Эй подшоҳ, ... ба ту гуфта мешавад: салтанат аз ту дур карда шудааст.” Дониёл 4:31.» Пайғамбарон ва Подшоҳон, 533.

Хоҳар Уайт Балшассарро дар соати доварии ӯ ҳамчун «подшоҳи аблаҳ» муаррифӣ кардааст. Дар анҷоми соати доварии Набукаднесар, ӯ «подшоҳи доно»-ро намояндагӣ мекунад, зеро аз доварии «ҳафт замон» баҳра бардошт; аммо Балшассар, ҳарчанд таърихро медонист, рад кард, ки аз он баҳра бардорад.

«Вале муҳаббати Балшасар ба айшу ишрат ва худбузургбинӣ он дарсҳоро, ки ҳаргиз набояд фаромӯш мекард, аз хотираш маҳв сохт; ва ӯ ба гуноҳҳое даст зад, ки монанд ба гуноҳҳое буданд, ки доварии ошкорро бар Набукаднесар оварда буданд. Ӯ фурсатҳоеро, ки бо меҳрубонӣ ба ӯ дода шуда буданд, барбод дод ва аз истифодаи имкониятҳое, ки дар дастрасии ӯ буданд, барои ошно шудан бо ҳақиқат безътиной кард. «Чӣ бояд бикунам, то наҷот ёбам?» — саволе буд, ки он подшоҳи бузург, вале нодон, ба бепарвӣ аз канораи гузашт». Bible Echo, April 25, 1898.

Набукаднесар рамзи «доноён» дар соли 1798 аст, ки афзоиши донишро дар замони охир дарк мекунад.

«Ин даъвои такаббуромез ҳанӯз аз лабонаш нарафта буд, ки овозе аз Осмон ба ӯ гуфт, ки вақти муқаррарнамудаи Худо барои доварӣ фаро расидааст. Дар як лаҳза ақлаш аз ӯ гирифта шуд, ва ӯ мисли ҳайвоне гардид. Ҳафт сол ӯ ба ҳамин гуна хор карда шуд. Дар анҷоми ин муддат ақлаш ба ӯ барқарор карда шуд, ва он гоҳ, бо фурӯтанӣ ба Худои бузурги Осмон назар афканда, дасти илоҳиро дар ин ҷазо эътироф намуд, ва боз ба тахти худ барқарор карда шуд.

«Дар як эълони оммавӣ, подшоҳ Набукаднесар гуноҳи худро эътироф намуд ва марҳамати бузурги Худоро дар барқарор шудани худ баён кард. Ин охири амали ҳаёти ӯ буд, ки дар Таърихи Муқаддас сабт шудааст». Review and Herald, February 1, 1881.

Дар анҷоми «ҳафт замон»-и Набукаднесар, ӯ эълони оммавие содир кард, ки эътирофи оммавию низ дар бар мегирифт. Миллер, ҳамчун Набукаднесар, «хирадмандон»-ро дар соли 1798 рамзӣ ифода мекунад, ки афзоиши донишро дар замони охир дарк менамоянд. Ҳар дуи онҳо ду хоб диданд, ва ҳар ду хоби дуввуми дахлдори онҳо «ҳафт замон»-ро ба таври рамзӣ муайян мекунад. Дар мақолаҳои пешин нишон дода шудааст, ки «ҳафт замон» нуктаи гузаришро нишон медиҳад.

Дар соли 1798, Навуходоносро гузаришро аз ҳолати такаббуромези худ ба ҳолати хирадмандон нишон медиҳад. Ин гузариш эътирофи оммавии ӯро низ дар бар мегирифт. Соли 1798 ҳамчунин нуктаи гузариш миёни подшоҳии панҷум ва шашуми нубуввати Китоби Муқаддас буд. Он инчунин расидани фариштаи аввалро нишон дод ва ба ин васила давраи нави тадбирро ишора намуд, зеро огоҳии доварии оянда наметавонист то он вақт ба амал ояд, ки подшоҳии панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас захми марговари худро нагирифта бошад.

«Худи ҳамин паём дар бораи замоне, ки ин ҳаракат бояд ба амал ояд, нур меандозад. Эълон карда мешавад, ки он ҷузъе аз «Инчили ҷовидонӣ» аст; ва он кушода шудани довариро эълон менамояд. Паёми наҷот дар ҳамаи асрҳо мавъиза шудааст; аммо ин паём ҷузъе аз Инчил аст, ки метавонист танҳо дар айёми охир эълон гардад, зеро танҳо он вақт ҳақиқӣ мебуд, ки соати доварӣ фаро расидааст. Нубувватҳо пайдарпайии воқеаҳо, ки то кушода шудани доварӣ мерасанд, пешкаш мекунанд. Ин хусусан дар бораи китоби Дониёл дуруст аст. Вале он қисми нубуввати ӯ, ки ба айёми охир тааллуқ дошт, ба Дониёл амр карда шуд, ки то «вақти охир» онро бибандад ва мӯҳр намояд. Танҳо вақте ки мо ба ин замон мерасем, метавонист паёме дар бораи доварӣ, ки бар иҷро шудани ин нубувватҳо асос ёфтааст, эълон карда шавад. Аммо дар вақти охир, мегӯяд пайғамбар, «бисёрон сӯю он сӯ хоҳанд давид, ва дониш афзун хоҳад шуд». Дониёл 12:4.»

«Расул Павлус ба калисо ҳушдор дод, ки дар айёми ӯ мунтазири омадани Масех набошанд. Ӯ мегӯяд: “Он рӯз нахоҳад омад, магар ин ки аввал рӯйгардонӣ ба амал ояд ва он марди гуноҳ ошкор гардад.” 2 Таслўникиён 2:3. Танҳо пас аз иртидоди бузург ва давраи тўлонии ҳукмронии “марди гуноҳ” метавонем мунтазири зуҳури Худованди худ бошем. “Марди гуноҳ”, ки ҳамчунин “сирри шарорат”, “писари ҳалокат” ва “он шарир” номида мешавад, папагиро ифода мекунад, ки, чунон ки дар нубувват пешгӯӣ шуда буд,

мебоист бартарии худро дар тӯли 1260 сол нигоҳ дорад. Ин давра дар соли 1798 ба поён расид. Омадани Масеҳ пеш аз он вақт наметавонист ба амал ояд. Павлус бо ҳушдори худ тамоми давраи аҳди масеҳиро то соли 1798 фаро мегирад. Маҳз аз ин сӯи он вақт аст, ки паёми омадани дуҷуми Масеҳ бояд эълон карда шавад.»

«Ҳеҷ гуна чунин паём дар асрҳои гузашта ҳаргиз дода нашуда буд. Павлус, чунон ки дидем, онро мавъиза накард; ӯ бародарони худро барои омадани Худованд ба ояндаи он вақт ҳанӯз бисёр дур ишора мекард. Ислохотгарон низ онро эълон накарданд. Мартин Лютер довариро аз рӯзгори худ тақрибан сесад сол баъдтар қарор медод. Аммо аз соли 1798 инҷониб китоби Дониёл мӯҳркушо шудааст, дониши пешгӯиҳо афзудааст, ва бисёре аз паёми ҷиддии доварии наздик эълон кардаанд». The Great Controversy, 356.

Дар соли 1798, марҳалаи нави кори наҷот фаро расид, ва он марҳалаи нав аз марҳалаи дигаре огоҳӣ медод, ки дар соли 1844 оғоз меёфт. Дар он тағйири марҳала, даре баста мешуд ва даре кушода.

Ва ба фариштаи калисои Филадельфия бинавис: Инро Ё меғӯяд, ки муқаддас аст, ки ҳақ аст, ки калиди Довудро дорад, ки мекушояд ва ҳеҷ кас намебандад; ва мебандад ва ҳеҷ кас намекушояд; Ман аъмоли туро медонам: инак, Ман пеши ту дари кушодае ниҳодаам, ва ҳеҷ кас наметавонад онро бибандад; зеро ту қувваи андаке дорӣ, ва каломи Маро нигоҳ доштаӣ, ва Номи Маро инкор накардаӣ. Ваҳй 3:7, 8.

Кушода шудани даре оғози як тадбири нави замонро нишон медиҳад. Дар соли 1798, дар поёни ғзаби аввал, ки аз 723 то м. пеш аз милод то 1798 ба анҷом расонида шуд, тағйири тадбирии подшоҳиҳо ва паём ба вуқӯъ омад. Ҳамчунин дар соли 1844, дар поёни ғзаби охирин, ки аз 677 то м. пеш аз милод то 1844 ба анҷом расонида шуд, тағйири тадбири ба амал омад. Дар соли 1798 тадбири паёми фариштаи аввал, ки аз доварии наздикшаванда ҳушдор медод, фаро расид. Ҳам Набукаднесар ва ҳам Миллер ҳамчун «хирадмандон» дар «замони охир» муаррифӣ мешаванд, вақте ки «дар» ба рӯи тадбири дохилии паёми фариштаи аввал ва ба рӯи тағйири тадбири беруна аз ҳайвони баҳрӣ ба ҳайвони заминӣ кушода шуд. Тадбири паёми фариштаи аввал ҳангоме ба камол расид, ки дари Қудси Акдас 22 октябри соли 1844 кушода шуд, ва тадбири фариштаи сеюм ва доварии таҳқиқӣ фаро расид.

Хоби дуҷуми Миллер аз он ҷо оғоз меёбад, ки даре дар соли 1798 кушода шуд, ва он ба анҷом мерасад ҳангоме ки даре дар давраи гузариши «ду шохид», ки барои эълон намудани паёми Нидои Нимашаб дубора зинда гардонида мешаванд, кушода шуд. Аз нигоҳи нубувват, ҳам Набукаднесар ва ҳам Миллер гузаришро аз подшоҳии ҳайвони баҳр ба подшоҳии ҳайвони заминӣ дар соли 1798 намояндагӣ мекарданд. Ҳар дуи онҳо эълони наздикшавӣ ва фаро расидани доварии таҳқиқиро дар соли 1844 намояндагӣ мекунанд. Солҳои 1798 ва 1844 анҷоми аввалин ва охирин «қаҳр»-ҳои Худоро бар қавми Ё намояндагӣ мекунанд, ки дар тӯли давраи «ҳафт замон», чунон ки дар Ибодат боби бисту шаш баён шудааст, амалӣ гардид. Чилу шаш соли аз 1798 то 1844 барпо гардидани маъбади рӯҳониро намояндагӣ мекунанд, ки фариштаи аҳд ногаҳон 22 октябри соли 1844 ба он омад, ҳангоме ки Масеҳ аз Ҷои Муқаддас ба Ҷои Аз Ҳама Муқаддас гузашт.

Солҳои 1798 ва 1844 гузаришхоеро (зиёда аз як) муайян мекунанд, ки бо «ҳафт замон» нишонгузорӣ шудаанд. Гузариши адвентизми филаделфиявии миллерӣ ба адвентизми лодикиявии миллерӣ дар соли 1856 низ бо афзоиши маърифат дар бораи «ҳафт замон» ишора гардида буд, ки баъдан дар соли 1863 рад карда шуд. Дар соли 1798 афзоиши маърифат аз китоби Дониёл ба амал омада буд, ки ҳамон «ҳафт замон»-и Ибодатнома, боби бисту шашро дар бар мегирифт, ки мебоист дар поёни адвентизми филаделфиявии миллерӣ рад карда шавад.

Гузариши ҳаракати фариштаи якум аз Филаделфия ба Лоудикия бо ҳафт сол, аз 1856 то 1863, муаррифӣ гардида буд. Паёми Лоудикия дар соли 1856 расид, ва дар тӯли ҳафт сол нури нави «ҳафт замон», ки муҳраш кушода шуда буд, раванди имтиҳони секадамаро ба вучуд овард, ки онро адвентизм дар соли 1863 ноком сохт. Ҳафт сол дода шуда буд, то нури «ҳафт замон» ё пазируфта шавад, ё рад карда шавад. Гузариши ҳаракати адвентизми миллери филаделфиягӣ ба адвентизми миллери лоудикиягӣ, баргардонидани ин тартибро дар охир намунасозӣ мекунанд, яъне гузариши ҳаракати лоудикиягии фариштаи сеюм ба ҳаракати филаделфиягии фариштаи сеюм.

Пешгӯии шасту панҷсолаи Ишаё оғози нахустин ва охирин ғзаби Худо бар зидди подшоҳҳои шимолӣ ва сипас ҷанубии Исроилро нишон медиҳад.

Зеро сари Сурия Димишқ аст, ва сари Димишқ Разин; ва дар давоми шасту панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, то ки дигар қавме набошад. Ишаё 7:8.

Пешгӯии Ишаё дар бораи шасту панҷ сол дар соли 742 то милод дода шуд, ва дар давоми шасту панҷ сол подшоҳии шимолӣ аз миён мерафт. Нуздаҳ сол пас аз соли 742 то милод, дар соли 723 то милод, подшоҳии шимолӣ аз ҷониби Ашшур ба асорат бурда шуд. Дар анҷоми он шасту панҷ сол ҳашми бар подшоҳии ҷанубӣ дар соли 677 то милод оғоз ёфт, вақте ки Манассо аз ҷониби бобилиён асир гирифта шуд. Бинобар ин, он шасту панҷ сол давраи нуздаҳсолаеро то асорати аввалини подшоҳии шимолӣ ифода мекунанд, ва сипас боз чихилу шаш соли дигарро то асир гардидани Манассо.

Он нубувватҳо ба иҷрои дахлдори худ дар солҳои 1798, 1844 ва 1863 расиданд. Дар соли 1798, бо омадани фариштаи якум, як гузариши дохилӣ дар паёми наҷот ба амал омад, ва ҳамчунин як гузариши берунӣ дар подшоҳҳои нубуввати Китоби Муқаддас низ рух дод. Дар соли 1844, гузариши дохилӣ дар паёми наҷот ба амал омад, зеро дари Макони Қудс баста шуд ва довари таҳқиқотӣ бо омадани фариштаи сеюм оғоз ёфт. Дар соли 1863, тағйироти берунӣ ба амал омад, зеро ҳар ду шоҳи ҳайвони заминӣ ба ду табақа чудо шуданд.

Шоҳи ҷумҳуриявӣ ба ду ҳизби сиёсӣ чудо шуд, ки аз он пас дар таърихи ҳайвони заминӣ ҳукмронӣ мекарданд. Шоҳи протестантӣ ба ду зухуроти муртад чудо шуд: як гурӯҳе, ки худро протестант меномид ва даъво дошт, ки шанбеи рӯзи ҳафтумро нигоҳ медорад, ва гурӯҳи дигаре, ки худро протестант меномид, вале рӯзи офтобро ҳамчун рӯзи баргузидаи ибодати худ тарафдорӣ мекард.

Дар он таърих, шохи протестантӣ, ки аз Асрҳои Ториқӣ берун омада буд, аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844 озмуда шуд, ва аз ин раванди озмоиш нагузашт ва аз мардуми протестантии риоякунандаи якшанбе ба мардуми протестантии оғӣ ва риоякунандаи якшанбе гузашт.

Дар таърихи шохи ҳақиқии протестантӣ, ки дар соли 1844 барқарор гардида, муайян карда шуд, аз соли 1856 то 1863 раванди озмоиш ба вуқӯъ пайваст. Сипас шохи ҳақиқии протестантии риоякунандаи шанбе ҳам аз Филадельфия ба Лоудикия гузашт, ва ҳам аз қавми ҳақиқии протестантии риоякунандаи шанбе ба шохи муртадшудаи протестантии риоякунандаи шанбе. «Ҳафт замон» бо солҳои 1798, 1844, 1856 ва 1863 алоқаманд аст. «Ҳафт замон» рамзест, ки бо нуқтаи гузариш иртибот дорад, ва ин ҳақиқат бар чандин шохид устувор гардидааст.

Дар соли 1798 дониши марбут ба «ҳафт замон» афзуд, зеро нахустин пешгӯии замоне, ки Миллер кашф карда буд, маҳз ҳамон ҳақиқат буд. То соли 1863 он ҳақиқат рад карда шуда буд, ва ҳамин тавр анҷоми давраи поёнии шасту панҷ соли пешгӯиро, ки дар боби ҳафтуми китоби Ишаё баён шудааст, муайян намуд.

Нубуввати комили ду ҳазору панҷсаду бистсола дар ҳар ду нӯгаш—ҳам дар оғоз ва ҳам дар анҷом—як давраи шасту панҷсола дорад, ба тарзи тасвири баръакс ва монанди оина. Дар оғози анҷом, яъне дар шасту панҷ соли (1798), ки ба воситаи шасту панҷ соли оғози оғоз дар соли 742 то милод, ҳангоми дода шудани нубувват, намуна шудааст, афзоиши дониш дар бораи «ҳафт замон» ба амал омад, ки онро миллериёни «хушманд» дарк карданд ва эълон намуданд. Дар анҷоми анҷом, яъне дар шасту панҷ соли соли 1863, боз як афзоиши дигари дониш оид ба ҳамон ҳақиқат ба миён омад, ки онро дар ниҳоят «коҳинони» тозаточгузоришудаи шохи ҳақиқии протестантӣ рад карданд.

Қавми Ман аз норасоии дониш ҳалок шудааст; зеро ту донишро рад кардай, Ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои Ман коҳин набошӣ; азбаски ту шариати Худои худро фаромӯш кардай, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард. Хушаё 4:6.

Афзоиши дониш ҳангоме ки китоби Дониёл кушода мешавад, бо «ҳафт замон» алоқаманд аст; бинобар ин, он на танҳо рамзи як нуқтаи гузариш аст, балки ҳамчунин рамзи кушода шудани паёми нубувватӣ низ мебошад.

Гузариши дигар 18 июли соли 2020 бо ноумедии аввал оғоз ёфт, ки «вақти таъхир»-ро оғоз намуд ва оғози сеюним рӯзи боби ёздаҳуми Ваҳйро, ки дар он ду шохид дар кӯчаи шаҳри бузурги Садум ва Миср мурда хобидаанд, нишон дод.

18 июли соли 2020 оғози сеюним рӯзи рамзиро («ҳафт замон») нишон медиҳад, ки онро таърихи аз соли 1856 то 1863 тасвир карда буд. Ҳар ду давра рамзи «ҳафт замон» мебошанд. Ҳар ду давра тағйири давраи илоҳиро (гузаришро) нишон медиҳанд. Ҳар ду давра афзоиши донишро, ки бо «ҳафт замон» вобаста аст, ифода мекунанд.

Ин дар давраи гузариш аз подшоҳии Бобил ба подшоҳии Модию Форс буд, ки Донёл дуои Лаввиён бисту шашро ба ҷо овард; ҳамин тавр, дуои Лаввиён бисту шаш ҳамчун аломати

роҳии гузариши рӯзҳои охир муайян мегардад. Дар хоби Миллер, дар анҷоми ҳафт ифодаи вожаи «парокандагӣ», Миллер ҳам мегиряд ва ҳам дуо мекунад. Гиря он нуқтаро нишон медиҳад, ки дар он Шери қабилаи Яхудо (марди ҳасуи хок), паёмеро, ки мӯҳр шуда буд, мекушояд.

Дуои Миллер ба дуои Дониёл дар боби бисту шашуми Левӣ ишора мекунад, ки бо «ҳафт замон» алоқаманд аст ва дар ҳангоме руҳ медиҳад, ки дар ва дариҷаҳои дар хоби Миллер кушода шуданд. Аммо дуои Дониёл дар боби нӯҳ низ бо дуои Дониёл дар боби ду мувофиқат мекунад. Он ҳамчунин бо дуои эътирофи гуноҳи Набукаднесар дар анҷоми «ҳафт замон»-и ӯ мувофиқат мекунад.

Аз ин рӯ, дуои Миллер бо дуои Ибодот боби бисту шаш муаррифӣ гардидааст, ки дуои оммавии иқро ва дуои дархост барои кушода шудани мӯҳри охирин сирри нубувватӣ буд, зеро тамоми нубувват айёми охириро тасвир мекунад. Пас, сирри боби дуоми Дониёл сирри охириро ифода мекунад, ки бояд мӯҳраш кушода шавад. Дуои Миллер, дар ҳолаш, дуои изтироб ва ҳашми одилона буд нисбат ба нафратангезиҳое, ки бо ҷавоҳироти дар ҳуҷраи ӯ буда руҳ дода буданд. Изтироби ӯ бо онҳое тасвир шудааст, ки дар Ҳизкиёл боби нӯҳ, дар замони мӯҳргузории яқсаду чилу чор ҳазор, нола ва фарёд мекунанд.

Миллер мушоҳида мекард, ки ҳақиқатҳо тадриҷан зери таълимоти тақаллубӣ дафн мешуданд ва ин, дар ниҳоят, ба нуқтае расид, ки тобут (худи Китоби Муқаддас) нобуд карда шуд. Нобудшавии тобути Миллер дар насли сеюми адвентизм ба вуқӯъ пайваست, вақте ки ҳаракати қасдонае барои канор гузоштани Китоби Муқаддаси Подшоҳ Яъқуб ба нафъи нусхаҳои муосири таҳрифшудаи католикӣ-асоси Китоби Муқаддас ба миён омад.

Миллер гиря кард, сипас дуо намуд, ва дарҳол даре кушода шуд, ва ҳама мардум берун рафтанд. Пас марди ҳасрӯббадаст (Шери қабилаи Яхудо) даромада, тирезаҳоро кушод ва ба тоза кардан оғоз намуд. Сипас Миллер нигаронии худро дар бораи ҷавоҳироти пароканда изҳор кард, ва марди ҳасрӯббадаст ваъда дод, ки ӯ нигоҳубини ҷавоҳиротро ба ӯҳда хоҳад гирифт. Дар миёни ҷӯшу хурӯши кори поксозии марди ҳасрӯббадаст, Миллер лаҳзае ҷашмони худро баст, ва чун ҷашмонашро кушод, партов нопадид шуда буд. Ҷавоҳирот дар гирдогирди хона пароканда буд, ва марди ҳасрӯббадаст баъд сандукчаи калонтарро бар рӯи миз гузошт, ҷавоҳиротро ҷамъ оварда, онҳоро ба даруни сандукча андохт ва гуфт: «биёед ва бубинед».

Ибораи «биё ва бубин» рамзест бар он ки ҳақиқате тоза муҳркушой шудааст. Ҳақиқате, ки барои Миллер муҳркушой мешавад, ҳақиқати ниҳоист, зеро чизи баъдие, ки рӯй медиҳад, бедор шудани Миллер дар «нидо» аст, ки нолаи баландро ифода мекунад. Миллер охириин касе буд, ки дар таърихи миллеритҳо паёми НиDOI Нимашабро қабул кард, ва андак пеш аз он нидое ки ӯро дар хоб бедор месозад, ӯ ҷашмони худро барои як лаҳза баст. Ягона порча дар Китоби Муқаддас, ки ба «як лаҳза» ва «ҷашмон» ишора мекунад, эҳёи аввалро муайян месозад.

Инак, ба шумо сиррееро нишон медиҳам: на ҳамаамон хоҳем хобид, лекин ҳамаамон дигаргун хоҳем шуд, дар як лаҳза, дар як мижа задан, ҳангоми карнаи охириин; зеро

карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон фасоднопазир бархезонда хоҳанд шуд, ва мо дигаргун хоҳем шуд. Зеро ин фасодпазир бояд ба фасоднопазирӣ либос пӯшад, ва ин миранда бояд ба ҷовидонзиндагӣ либос пӯшад. 1 Қўринтиён 15:51–53.

Дар таърихи гузариши ҳаракати Лаодикеяи фариштаи сеюм ба ҳаракати Филадельфияи фариштаи сеюм, чунон ки дар боби ёздаҳуми Ваҳй тасвир шудааст, Миллер маҳз охири аз бокирағони донос мебошад, ки паёми Нидои Нимашабро қабул кард. Аввалин касоне ки онро қабул карданд, рӯҳонитаринҳо буданд.

«Ин нидои нисфишабӣ буд, ки мебоист ба паёми фариштаи дуюм қувват бахшад. Фариштагон аз осмон фиристода шуданд, то муқаддасони рӯҳафтодаро бедор созанд ва онҳоро барои кори бузурге, ки дар пеши онҳо буд, омода намоянд. Ботачрибатарин ва соҳибистеъдодтарин мардон нахустин касоне набуданд, ки ин паёмро қабул карданд. Фариштагон назди фурутанон ва содиқон фиристода шуданд ва онҳоро водор сохтанд, ки ин нидоро баланд кунанд: “Инак, Домод меояд; барои пешвози Ў берун оед!” Онҳое ки ин нидо ба онҳо супурда шуда буд, шитоб карданд ва бо қудрати Рӯҳулқудс паёмро эълон намуда, бародарони рӯҳафтодаи худро бедор карданд. Ин кор на бар ҳикмат ва донишмандии одамон, балки бар қудрати Худо истода буд, ва муқаддасони Ў, ки ин нидоро шуниданд, натавонистанд ба он муқобилат кунанд. Рӯҳониётаринҳо аввал ин паёмро қабул карданд, ва онҳое ки пештар дар ин кор пешсаф буданд, охири касоне буданд, ки онро қабул карданд ва ба афзудани ин нидо ёрӣ расониданд: “Инак, Домод меояд; барои пешвози Ў берун оед!”» Навиштаҳои аввал, 238.

Дар охири сеюним рӯзи рамзии боби ёздаҳуми китоби Ваҳй, нахустин аз ду паём, ки дар боби сиюҳафтуми китоби Ҳизқиёл тасвир шудааст, эълон мегардад. Паёми аввал устухонҳои мурда ва парокандаро ба ҳам меорад, вале онҳо ҳанӯз мурдаанд. Ин паём тавассути овозе пешниҳод шуд, ки «дар биёбон» нидо мекард; ҳамин тавр муайян мегардад, ки паёми Ҳизқиёл пеш аз анҷоми сеюним рӯзи рамзӣ оғоз меёбад. Он сеюним рӯз «биёбон»-ро ифода мекунад, ва паём аз ҳамон «биёбон» эълон мешавад. «Биёбон» ҳамчунин рамзи «ҳафт замон» аст, ки гузариш ва мӯҳркушоиро нишон медиҳад ва раванди озмоишро оғоз менамояд.

Пайғом тадричан инкишоф меёбад, ва қабули он низ тадричист, чунон ки дар таърихи миллери Ғарб Фарёди Нисфи Шаб нишон дода шудааст. Рӯҳонитаринҳо нахустин касоне буданд, ки паёми овозе, ки дар биёбон нидо мекунад, қабул намуданд, ва муаррихони адвентизм ба номае ишора мекунад, ки Вилиям Миллер ҳамагӣ чанд рӯз пеш аз 22 октябри соли 1844 навишта буд, ки дар он Миллер шаҳодат медиҳад, ки ӯ ниҳоят паёми Самуэл Сноуро дар бораи Фарёди Нисфи Шаб фаҳмида ва пазируфтааст.

«Бародари азиз Ҳаймс: Ман дар моҳи ҳафтум ҷалолеро мебинам, ки ҳаргиз пеш аз ин надида будам. Ҳарчанд Худованд як солу ним пеш маънои намунавии моҳи ҳафтумро ба ман нишон дода буд, бо вучуди ин ман қуввати он намунаҳоро дарк накарда будам. Акнун, муборак бод номи Худованд, ман дар Навиштаҳо зебӣ, ҳамоҳангӣ ва мувофиқатеро мебинам, ки дер боз барои он дуо гуфта будам, вале то имрӯз онро надида будам. Худовандро шукр, эй ҷонам. Бигзор Бародар Сноу, Бародар Сторрс ва дигарон

барои воситагарии худ дар кушодани чашмони ман муборак бошанд. Ман қариб ба хона расидаам. Чалол! Чалол! Чалол! Чалол!» William Miller, Signs of the Times, October 16, 1844.

Дар тақрори таърихи Нидои Нисфишаб, чунон ки дар хоби Миллер тасвир шудааст, Миллер барои лаҳзае чашмони худро баст. Пас, «дар як дам, дар як мижа задан, ҳангоми карнаи охирин; зеро карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон эҳё хоҳанд шуд». Дар хоби Миллер ӯ охирин касонеро намояндагӣ мекунад, ки паёми Нидои Нисфишабро қабул мекунанд, ҳамон тавре ки дар таърихи худӣ ӯ низ чунин буд. Ӯ намояндаи касонест, ки ниҳоят ин паёмро қабул мекунанд, андаке пеш аз он ки марди чорӯби ҳокӣ ҷавоҳироти парокандаро ҷамъ оварад ва онҳоро ба сандуқчаи бузургтар андозад. Дар боби ёздаҳуми Ваҳй, охирин касоне, ки паёми дуҷуми Ҳизқиёлро қабул мекунанд, ки он паёми чор боди Ислом аст ва ҳамчунин паёми мӯҳргузори, ин корро андаке пеш аз он мекунанд, ки охирини ҳафт карнай, яъне карнаи «войи сеюм», садо диҳад. «Дар як дам, дар як мижа задан, ҳангоми карнаи охирин; зеро карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо дигаргун хоҳем шуд». (1 Қўринтиён 15:52)

Ин порча эҳёи аввалро, ки ҳангоми омадани дуҷум рӯй медиҳад, муайян мекунад; аммо инчунин эҳёи устухонҳои хушки мурдагон (ду шоҳид) низ ҳаст, ки дар соати зилзилаи бузурги боби ёздаҳуми Ваҳй ба амал меояд. Дар «соати» он зилзила, карнаи охирини ҳафт карнай садо медиҳад, ва шоҳидони мурдае ки дар кӯча буданд, дубора ба ҳаёт оварда мешаванд, на ҳамчун Лоодиқияён, балки ҳамчун Филадельфияён, зеро ҳангоми карнаи войи сеюм, ду шоҳид мӯҳр зада шудаанд ва ба вайроннашавандагӣ тағйир меёбанд, зеро онҳо дигар ҳеҷ гоҳ гуноҳ нахоҳанд кард. Миллер намояндаи охирин касест, ки паёмро қабул мекунад, паёме ки ду шоҳидро ба ҳаёт меоварад, ва он паёми чор бодҳои Ислом аст ва паёми мӯҳргузори.

Садои он карнай охирин устухонҳои хушки мурдагонро, ки дар кӯчаи Садӯм ва Миср пароканда шуда буданд, бармеҳезонад. Миллер дид, ки чӣ гуна ҳақиқатҳо тадриҷан зери таълимотҳои қалбакӣ дафн мешуданд. Ниҳоят Миллер гирифт, ва он вақтро нишон дод, ки дар он кушода шудан бояд оғоз меёфт, зеро кушода шудан кори тадриҷӣ аст. Он кушода шудан дар давраи поёнии сеюним рӯз оғоз ёфт.

Пас аз он ки Миллер гирифт, Он Касе ки қудрати кушодани китоби мӯҳршударо дошт, ба ривоят ворид шуд. Дар хоби Миллер, ин ҳамон Марди Хасурӯб буд. Сипас Миллер дуо кард, ва дарҳол даре кушода шуд, ки нуктаеро нишон медод, ки дар он ҳаракати Лаодиқияи фариштаи сеюм бояд ба ҳаракати Филадельфияи фариштаи сеюм гузар мекард. Дуои ӯ дуои боби бисту шашуми Левизод буд; он дуо барои фаҳмидани сирри ниҳони нубувватӣ ва эътирофи ошкорои исёне буд, ки сеюним рӯзро бар ду шоҳид овард; он дуои касоне буд, ки дар боби нӯҳуми Ҳизқиёл мӯҳр зада шудаанд.

Пас аз дуо, Масеҳ (марди чорӯби ҳок) дохил шуд ва ба тоза кардани ҳучра оғоз намуд. Дар анҷоми кори тозакунии марди чорӯби ҳок, Миллер барои лаҳзае чашмонашро баст, ки поёни он давраеро муайян мекард, ки устухонҳои хушки мурда бояд эҳё мегардиданд. Сипас

марди чорӯби хок чавоҳироти парокандаро дар хучраи Миллер чамъ оварда, онҳоро дар тобути нав ва бузургтаре, бар рӯи мизе дар маркази хучраи Миллер, гузошт, чунон ки он ду шоҳид ҳамчун байрақ барафрохта мешаванд. Ва ҳамчун байрақ, онҳо он гоҳ ба рамаи дигари Худо, ки ханӯз дар Бобил аст, нидо мекунанд, ки «биёед ва бубинед» паёмеро, ки Шери қабилаи Яхудо тоза ба он тобути нав ва бузургтар андохтааст.

Мо дар мақолаи навбатӣ ба баррасии рӯъи дарёи Ўлой ҳамчун рамзи ҳақиқатҳое оғоз хоҳем кард, ки аз китоби Дониёл бармеоянд ва дар соли 1798 мӯҳрашон кушода шуд. Мо пеш аз он баррасӣ чанд нуқтаи истинодро пешакӣ муқаррар намудем. Нахуст ин аст, ки паёми миллериён комил буд (дар марҳилаи рушди худ), аммо нопурра. Он дар чаҳорчӯби ду, на се қувваи харобкунанда ҷой дода шуда буд. Дуввум ин аст, ки вақте ҳоби Миллер барқароршавии ниҳои ҳақиқатҳои бунёдиро муайян мекунад, он ҳақиқатҳои бунёдӣ он гоҳ «даҳ бор равшантар» аз ҷалоли аслии худ мебошанд. Нуқтаи сеюм ин аст, ки ҳаракати ғариштаи аввал (ҳаракати миллериён) дар ҳаракати ғариштаи сеюм тақрор мешавад, аммо бо чанд қайди муҳими истисноӣ. Миллериён ҳамчун рамз филаделфиён буданд; онҳо Набукаднесари тавбашуда буданд, аммо дар ниҳоят ва, мутаассифона, дар соли 1863 «Ерихӯро аз нав бино карданд».

Ҳаракати ғариштаи сеюм ҳамчун Лаодикийён оғоз ёфт, ки ба эҳтиёҷи табдил ниёз доштанд, вале дар ниҳоят онҳо дар вайронии ниҳои Ерихӯ (Ерихӯи рӯзҳои охир) иштирок хоҳанд кард.

«Наҷотдиҳанда наомада буд, то он чиро, ки падарсолорон ва анбиё гуфта буданд, бекор созад; зеро Худи Ў ба воситаи ин мардони намоёнда сухан гуфта буд. Ҳамаи ҳақиқати каломи Худо аз Ў сарчашма гирифта буданд. Аммо ин гавҳарҳои бебаҳо дар қолабҳои ботил ҷой дода шуда буданд. Нури гаронбаҳои онҳо водошта шуда буд, ки ба хизмати гумроҳӣ бипардозад. Худо меҳост, ки онҳо аз муҳитҳои гумроҳии худ бардошта шуда, дар чаҳорчӯбаи ҳақиқат ҷойгузин карда шаванд. Ин корро танҳо дасти илоҳӣ метавонист анҷом диҳад. Ҳақиқат, ба сабаби пайванди худ бо гумроҳӣ, ба қори душмани Худо ва инсон хидмат мекард. Масеҳ омада буд, то онро дар ҷойе қарор диҳад, ки Худоро ҷалол диҳад ва барои наҷоти башарият амал намояд». The Desire of Ages, 287.